

Arrest

nr. 350 999 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk bevonden bij beslissing van 4 september 2025.

Ook op 4 september 2025 nam de verwerende partij de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer,

*Naam, voornaam: U., B.
geboortedatum: (...)1991
geboorteplaats: *
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen zou hebben die in België zouden verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd.

De gezondheidstoestand : betrokkene toont niet aan dat hij medische problemen zou hebben.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Het beroep dat verzoeker tegen de hiervoor vermelde onontvankelijkheidsbeslissing had ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 350 998 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten.

Verzoeker wijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Verzoeker verkeert in een slechte mentale gezondheid. Verzoeker heeft in Nigeria geen opvangnetwerk meer nu hij al meerdere jaren in België verblijft.

Verzoeker heeft zijn medische problematiek toegelicht tijdens zijn verschillende procedures.

Verweerder had derhalve weet van de gezondheidsproblematiek van verzoeker, maar verzuimt hier in de bestreden beslissing rekening mee te houden. Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met de fysieke en mentale toestand van verzoeker.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Nigeria zal dit een ernstige verslechtering tot gevolg hebben nu verzoeker aldaar niet langer over een opvangnetwerk beschikt.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde rekening houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de motiveringsplicht gebiedt om hieromtrent motieven op te nemen. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en acht de aangevoerde wettelijke bepalingen geschonden

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

2.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker *“niet in het bezit [is] van een geldig visum”*. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden met zijn gezondheidstoestand, dat hij in een slechte mentale gezondheid verkeert, dat hij geen opvangnetwerk meer heeft in Nigeria, dat hij zijn medische problematiek heeft toegelicht tijdens verschillende procedures en dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing werd voorafgegaan door het onderzoek van de aanvraag die verzoeker had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en waarbij hij dus aan de verwerende partij alle elementen voorlegde die naar zijn mening een terugkeer naar Nigeria met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken. In het arrest inzake de beoordeling van het beroep tegen de afwijzende beslissing die op deze aanvraag volgde en waarbij hij hetzelfde betoog had gevoerd, werd het volgende gesteld:

“2.5. Verzoeker [...] benadrukt dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met zijn slechte fysieke en mentale toestand.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag weliswaar heeft gewezen op de onzekerheid die op hem weegt omwille van zijn verblijfssituatie, maar dat hij verder geen enkel element of begin van bewijs heeft aangehaald waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij fysieke of mentale gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet door hem werden aangevoerd.

Voorts, waar hij betoogt dat hij in Nigeria geen opvangnetwerk meer heeft nu hij al jaren in België verblijft, heeft de verwerende partij vastgesteld dat hij in zijn aanvraag nu eens verklaarde geen, en dan weer verklaarde beperkt contact te hebben met zijn familie in Nigeria, en dat hij in zijn laatste VIB verklaarde dat hij soms spreekt met zijn ouders via Facebook. Verzoeker betwist dit niet, en hij toont dus niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit is gekomen dat hij nog wel degelijk contact onderhoudt met zijn familie en dat hij dan ook geen enkel bewijs voorlegt dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar hij tot slot verwijst naar het feit dat hij zijn problematiek heeft toegelicht tijdens zijn verschillende procedures, benadrukt de Raad dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, die zelf de verantwoordelijkheid heeft om alle elementen waarop hij zich wenst te beroepen in het kader van die aanvraag klaar en duidelijk ter kennis te brengen van de verwerende partij. Een algemene verwijzing naar andere procedures ontheft hem niet van die bewijslast, en verzoeker toont er alleszins niet mee aan dat de

verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld over de elementen waarop hij zich uitdrukkelijk in zijn aanvraag had beroepen."

Met andere woorden: verzoeker heeft verzuimd zijn vermeende mentale gezondheidsproblemen ter kennis te brengen op het moment waarop hij daartoe alle gelegenheid had en heeft dat nagelaten. Verder brengt hij ook in het kader van het huidige beroep geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat hij actueel fysieke of mentale gezondheidsproblemen heeft die eraan in de weg zouden staan dat hij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk kon motiveren dat hij niet aantoont dat hij medische problemen zou hebben.

Wat betreft zijn bewering dat hij geen opvangnetwerk meer zou hebben in zijn land van herkomst, kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld in het voormelde arrest.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht of de zorgvuldigheids- of de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij beweert dat het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. Artikel 3 van het EVRM bepaalt immers dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Verzoeker, die zich vergenoegt met blote beweringen zonder meer, voldoet niet aan de bewijslast ter zake.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit middel niet toegelicht. Ter zake kan worden verwezen naar het tweede middel.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen familieleden in België heeft.

De bestreden beslissing verenigt ten onrechte de invulling van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekers priveleven speelt zich al meerdere jaren af in België.

De volgende vraag die Uw Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het

EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden."

Refererend naar deze rechtspraak stelt verzoeker dat hij rekening houdend met de concrete omstandigheden van zijn situatie en op basis van de vermelde 'fair balance'-toets effectief onder de toepassing van artikel 8 EVRM dient te vallen.

In concreto

Verzoeker verwijst in dit verband naar de elementen die bij het feitelijk gedeelte zijn aangehaald.

Verzoeker heeft al een lange asielprocedure in België doorlopen. Tijdens deze periode heeft verzoeker zijn priveleven verder bestendigd. Verzoeker verblijft ondertussen al meer dan 6 jaar in België.

Met deze omstandigheid moet tenvolle rekening worden gehouden bij de 'fair-balance'-toets en bij de noodzaak om de invulling van artikel 8 EVRM concreet te doen.

Verzoeker voert verder aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om zijn beslissing op een afdoende en redelijke wijze te motiveren. Verzoeker meent dat hij de individuele aspecten eigen aan zijn geval, die zich verzetten tegen de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft aannemelijk gemaakt:

- Verzoeker verblijft al meer dan 6 jaar in België.
- Verzoeker heeft tijdens die 6 jaar een lange periode in een asielprocedure gezeten
- Verzoekers mentale gezondheid is slecht.

Er heeft aldus geen zorgvuldig onderzoek met betrekking tot de situatie van verzoeker en zijn privéleven in België plaatsgevonden.

Verzoeker heeft verder geen enkel belang meer in Nigeria waar hij al meer dan 6 jaar niet geweest is.

Artikel 8 van het EVRM wordt hier effectief geschonden, wanneer het recht op het privéleven van verzoeker niet wordt gehonoreerd.”

2.2.2. Verzoeker beroept zich op zijn privéleven in België. Het verband met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidssituatie van de betrokken derdelander, is niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende:

In het arrest nr. 350 998 werd geoordeeld dat de verwerende partij had onderzocht of het privéleven van verzoeker - waarmee bedoeld wordt het netwerk van persoonlijke, sociale en desgevallend economische relaties en dus de integratie tijdens de duur van het verblijf (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) - van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM, quod non, en dat verzoeker daar niets tegenin had gebracht. Het blijkt dus dat er wel degelijk een belangenafweging in de zin van het voormelde artikel heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker kent de motieven dienaangaande en heeft zich er ook tegen kunnen verdedigen, zo blijkt uit het beroep dat aanleiding heeft gegeven tot het voormelde arrest. Het doel van de formele motiveringsplicht is dus bereikt en verzoeker toont geen belangenschade aan bij zijn grief dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering ter zake bevat. Immers, in de mate dat in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verwerende partij zich op het uitgangspunt stelt dat het om een tijdelijke terugkeer gaat met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging, gaat dit evenzeer op voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan dit bevel, doch het houdt voor hem geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeven. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. De loutere verwijzing naar zijn verblijfsduur en asielprocedure doet daar niet anders over denken, en zoals hiervoor reeds gesteld heeft hij niet aangetoond dat er sprake is van een actuele mentale gezondheidsproblematiek. Verzoeker toont dus noch een schending aan van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel in het licht van deze bepaling.

Waar hij in dit middel de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, licht hij dit op geen enkele wijze toe, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, die overigens wél in het kader van het eerste middel werd onderzocht.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS